

Potpredsednik
Predsedništva SFRJ
Mitja RIBIČIČ

OPŠTENARODNA ODBRANA — TRAJAN INTERES RADNIČKE KLASSE, NARODA I NARODNOSTI JUGOSLAVIJE

Koncepcija opštenarodne odbrane je naš marksistički pogled na rat i odbranu zemlje. Ona je proizvod saznanja o protivrečnostima, problemima i tendencijama u razvoju savremenog sveta, posebno karakteru i fizionomiji eventualnog rata, saznanja o društvenim kretanjima, borbi progresivnih snaga i socijalizma kao svetsko-istorijskog procesa, odnosa snaga u svetu, i neposrednog vojno-političkog položaja Jugoslavije. To je spoljnopolitički element koncepcije opštenarodne odbrane, pri čemu je naša nesvrstana spoljna politika, njen fundamentalni princip, konstitutivni i integralni deo. Koncepcija opštenarodne odbrane i spoljna politika Jugoslavije čine jedinstvo. Borba za mir, ravnopravnu saradnju i nezavisnost naroda je trajan i revolucionaran interes radničke klase. To podrazumeva i otpor svakoj vrsti ugnjetavanja i agresije.

Osnovno izvoriste koncepcije odbrane je naše socijalističko samoupravno biće, naš društveno-politički sistem, koji je u stalnom revolucionarnom kontinuitetu, razvoju i preobražaju, što našem odbrambenom sistemu daje nove impulse i snagu.

Naša koncepcija opštenarodne odbrane je, prema tome, jugoslovenski model organizacije društva za odbranu i samozaštitu, naš odgovor na sva suštinska pitanja odbrane i zaštite nezavisnosti, slobode i državnog integriteta od nasrtaja bilo kog agresora i od svih oblika i metoda pritisaka i mešanja. Po svom društvenom i socijalističkom karakteru i univerzalnosti, po učešću svih subjekata društva u odbrani, po rezultatima u odbrani mira u ovom delu Evrope i sveta u celini, ona nije samo naša jugoslovenska, već ima širi značaj. Među-

narodnu dimenziju opštenarodne odbrane shvatamo i kao uspešno sredstvo za odbranu malih naroda, za njihov uspeh u borbi za svoja nacionalna prava i ravnopravnost. To su vrlo reljefno pokazali i u praksi potvrdili narodnooslobodilački i revolucionarni pokreti i ratovi u periodu posle drugog svetskog rata. U tom smislu smatramo da naša koncepcija odbrane daje značajan doprinos u obogaćivanju teorije marksizma u oblasti odbrambenog i vojnog organizovanja socijalističkog društva, da doprinosi razvoju marksističke teorije u klasnoj borbi proletarijata u savremenim i vrlo složenim međunarodnim uslovima.

Nastaje i razvija se nova odbrambena teorija i doktrina u svetu socijalizma kao svetskog procesa, za razliku od klasičnih vojnih doktrina koje baziraju na eksploataciji, stvaranju novih sfera uticaja, na porobljavanju naroda. Takve doktrine i oružane snage sve više se udaljavaju od radnih masa, od svojih naroda i nacija, one postaju otuđeno oruđe imperijalizma, najamničke vojske, koje su spremne da učine sve što im narede njihovi gospodari. Alijenacija vojne sile i oružanih snaga posebno, jeste zakonitost preživelih društvenih sistema, buržoaskih i reakcionarnih vladajućih krugova u svetu sve većeg otuđenja čoveka.

Čovek je stvorio i usavršio tehniku, stvorio najsavremenija oružja, ali je ozbiljno suočen s opasnošću da izgubi kontrolu nad proizvodima svoga uma. Savremeno oružje i sila bazirana na toj moći, sve više postaju sredstvo za podređivanje čoveka, nacija i naroda.

Vojna sila danas raspolaže izuzetnim borbenim i drugim sredstvima ekonomske, tehničke i razorne moći. Sredstva prinude i razaranja su dostigla nezapamćene razmere, a fantastične sume za naoružavanje i razvoj oružanih snaga svakim danom se povećavaju. Vojni budžeti su sve veći, armije se modernizuju, a njihov kvalitet sve više se računa prema broju aviona, oklopnih vozila, elektronske tehnike itd. »Samo u 1972. godini za naoružavanje i modernizaciju oružanih snaga utrošeno je oko 220 milijardi dolara, što je preko 6,5% od ukupnog bruto nacionalnog dohotka svih zemalja u svetu«.¹

Stalno gomilanje i usavršavanje savremenog naoružanja dovelo je u najrazvijenijim zemljama do jačanja i znatnog uticaja »vojno-industrijskog kompleksa«, koji predstavlja spregu monopolitičkog i finansijskog kapitala i vojne hijerarhije. U tim zemljama sve više se osećaju tendencije profesionalizacije oružanih snaga. Trka u naoružavanju i održavanje ravnoteže snaga na bazi stalnog kvalitativnog jačanja vojne sile jeste realnost našeg vremena, što krije u sebi stalnu

¹ Iz Platforme za X kongres SKJ.

opasnost od mogućnosti njene upotrebe. Takvo jačanje i uloga vojnog faktora postaje ozbiljna pretnja miru, a ugrožava i sadašnja pozitivna kretanja u međunarodnim odnosima.

Polazeći od ekonomske i tehničke moći, armije visokotehnički razvijenih zemalja razvijaju svoje vojne doktrine oslanjajući se prvenstveno na snagu najsavremenijih borbenih sredstava i sistema. Američka vojna doktrina, na primer, svoju snagu bazira na tehnički opremljenim formacijama kopnene vojske, avijacije, ratnog vazduhoplovstva i mornarice, koje u prvom redu računaju na snagu vatre, na pokret i udar avijacije, oklopnih i drugih snaga i na psihološki pritisak. Međutim, sva moderna tehnika i naoružanje polumilionske američke armije za intervenciju u jugoistočnoj Aziji, koja je bila sastavljena od najboljih formacija, nije mogla da ostvari postavljene strategijske i agresivne ciljeve u vijetnamskom ratu. Ona je tamo demonstrirala vojničku nemoć, pokazala se neefikasnom i nesposobnom u borbi sa oslobodilačkim snagama Južnog Vijetnama, koje su primenile svoju strategiju i taktiku, oslanjajući se na najširu podršku naroda.

Ne samo na vijetnamskom ratištu već i u drugim prilikama klasične vojne organizacije ispoljile su slabosti i neuspehe u borbi sa oslobodilačkim pokretima.

Pored pozitivnih procesa i tendencija u savremenom svetu koje su posledica jačanja socijalizma i progresivnih snaga socijalne i nacionalne emancipacije sve većeg broja naroda i zemalja, pa i kontinuiteta koji su odlučno ustali protiv svih oblika diskriminacije, eksploatacije i dominacije, razvijaju se i procesi koji ozbiljno ugrožavaju svetski mir.

U nekim delovima sveta još dominira politika sile, grubog mešanja u unutrašnje poslove drugih. Imamo mnogo razloga da budemo zabrinuti za prilike na Srednjem istoku, u Jugoistočnoj Aziji, u raznim delovima Afrike, u Latinskoj Americi. Koriste se najdrastičnija sredstva da se pojedini narodi prisile da prihvate rešenja, oblike života ili unutrašnjeg uređenja suprotne njihovim željama i interesima. Tako se održavaju stara i stvaraju nova žarišta sukoba.

Može se čak zapaziti da se u vreme sporazumevanja velikih sila donekle povećava opasnost da će reakcionarne imperijalističke snage pokušati da promene odnos snaga u svoju korist, putem agresivnih pritisaka na druge narode, pa i podsticanjem terorizma, intervencijama i lokalnim ratovima, pokušavajući da se ne izlažu većem riziku neposredne konfrontacije. Najnoviji razvoj događaja na Bliskom istoku je pokazao da su mogućnosti velikih sila u rešavanju krize ipak ograničene. Ni klasični kolonijalizam, pa ni aparthejd još nisu do

kraja slomljeni, a uporedo s njima nadiru razni oblici neokolonijalizma, rasizma, pa i cionizma. Isto tako, postoje i druge vrste hegemonije i pokušaji ograničavanja tuđe nezavisnosti.

Naša odbrambena politika i doktrina moraju da vode računa o svim pozitivnim i negativnim procesima u svetu, kako bi organizacija sistema odbrane u takvim uslovima bila realna i fleksibilna. Pored sopstvenih saznanja i iskustava, moramo se oslanjati i na pouke revolucionarnih i oslobodilačkih pokreta posle drugog svetskog rata.

Ne ulazeći u doktrinarna, vojnostručna pitanja, jer je to zadatak naše vojne nauke i vojnih teoretičara, ukazao bih na neke vojno-političke momente koji su, po mom mišljenju, od izuzetnog značaja za bolje razumevanje fleksibilnosti naše koncepcije odbrane i procesa njenog daljeg razvoja.

Iskustva narodnooslobodilačkih pokreta i ratova posle drugog svetskog rata, a pre svega borbe vijetnamskog naroda, ukazuju na neospornu činjenicu da se i mali narodi mogu uspešno boriti i pobediti i oružane snage velikih sila, ukoliko su organizovani, politički i vojnički pripremljeni za rat i oružanu borbu. Strategija oružanih snaga FNO Južnog Vijetnama je pokazala sve prednosti nad strategijom agresora. Vijetnamski čovek i borac je pokazao izuzetnu hrabrost, samopožrtvovanje i upornost, i potvrdio da je čovek odlučujući faktor rata i pobeđe. FNO je vodio oružanu borbu i pružao druge oblike otpora, koji su na njihovom, domaćem ratištu paralisali sve tehničke i materijalne prednosti agresora.

Vijetnamski rat pružio je takođe pouku i reakcionarnim, imperijalističkim snagama koje teže za svetskom dominacijom i pokazao da se direktni intervencionizam vojnom silom ne isplati. Vijetnamski borci pobedili su četiri strategije, četiri predsednika SAD, oni će pobediti i strategiju »vijetnamizacije«. Pokazalo se da se lokalnim, ograničenim ratovima, grubom upotrebom svojih snaga, ne mogu postići planirani ciljevi. Zbog toga se sve više ističe značaj i koriste metode strategije »specijalnog rata«. Cilj je da se raznovrsnim metodama delovanja specijalnih snaga, psihološkim pritiscima i drugim oblicima agresije oslabi, parališe i razori društveno-politički sistem.

Po principima eskalacije i »metodama upravljanja krizom« razrađuju se konkretni planovi »specijalnog rata«. Prvu fazu takve delatnosti predstavljaju pripreme, gde ulaze psihološka dejstva, provokacije, terorizam itd., dok druga faza predstavlja dejstvo kontrarevolucionarnih snaga u zemlji, bez prisustva stranih snaga, ali uz njihovu veoma intenzivnu pomoć i podršku. Ne isključuje se ni mogućnost aktivnosti terorističkih grupa i neposredne vojne pomoći izvana. Iskustvo Čilea je u tom pogledu višestruko poučno. Ono nas, pored

metoda specijalnog rata i podrške reakcionarnih snaga van zemlje, upozorava i na to da vojska ne može biti van politike, da je svaka vojska klasna institucija i da ona ne može da sedi na dve stolice. Vojska se ili povezuje sa radničkom klasom i progresivnim snagama svoga naroda, ili služi kontrarevolucionarnim snagama, snazi reakcije u zemlji koja se u borbi za svoje klasne interese oslanja na spoljne neprijatelje. Sami događaji u Čileu su pokazali da je vrhuška u vojsci bila povezana sa onim reakcionarnim snagama u zemlji koje nisu videle ni želele progres u zemlji, nego budućnost svoga naroda videle u američkom finansijskom kapitalu, u stranim oligarhijskim kompanijama. Vojni vrhovi su bili povezani sa tom oligarhijom, koja je od njih tražila i akciju, obaranje ustavnog poretka i novog sistema i obračun sa revolucionarnim i progresivnim snagama u zemlji. Oni su to i učinili na najgrublji način, koristeći poznate fašističke i terorističke metode.

Za našu koncepciju odbrane interesantna su i iskustva iz lokalnih ratova vođenih posle drugog svetskog rata, uključujući i poslednji, četvrti izraelsko-arapski rat.

Ovaj rat na Bliskom istoku je pokazao da se snage naroda koji se priprema za pravedan, oslobodilački rat mnogo brže osposobljavaju za oružanu borbu, nego što se to može predvideti i izračunati u kabinetima. Egipat i Sirija su za relativno kratko vreme, posle neuspeha u ratu 1967. godine, uspele da se oporave, da modernizuju svoje oružane snage i pripreme za novi još žešći rat. Rezultati na bojnom polju su pokazali da su to moderne, dobro obučene, pripremljene i borbene oružane snage koje su promenile situaciju u odnosu snaga sa agresorom. Njegove ideje munjevitog rata, brzih odluka i rešenja, superiornost u avijaciji, itd. otišle su u nepovrat.

Pokazalo se da se u oslobodilački, pravedan rat ne može ući sa koncepcijom i ciljevima koji su određeni samo za određene etape rata i borbe, već da ta borba mora da bude totalna, odnosno njen cilj potpuno oslobođenje zemlje svim sredstvima. Agresor ne ulazi u rat s ograničenim ciljevima, njegov cilj je totalan, obaranje društvenog sistema, odnosno uništenje oružanih snaga svog protivnika i njegovo pokoravanje svojoj volji.

Kriza na Bliskom istoku pokazuje da odbrana zemlje mora počivati, u prvom redu, na sopstvenim snagama, sopstvenoj doktrini, tehnologiji i nauci. To obezbeđuje samostalnost u vođenju rata i odlučivanju o sudbonosnim pitanjima zemlje, negira mogućnost blokiranja sopstvene politike i borbenih dejstava na frontu, koje ne bi uvažavale interese vlastite zemlje. Oslanjanje na sopstvene snage u borbi i u proizvodnji osnovnih borbenih potreba, jeste prednost na

koju se mora oslanjati politika odbrane. Oslanjanje na saradnju i pomoć saveznika, pre svega na nesvrstane zemlje, pokazalo se kao bitan uslov uspešne borbe. Ovaj rat je pokazao političku snagu, prestiž i efikasnost politike nesvrstavanja, pravilnost zaključaka Alžirske konferencije nesvrstanih, koja je ukazala na potrebu većeg angažovanja i saradnje nesvrstanih zemalja u rešavanju aktuelnih svetskih problema. Plodovi te saradnje su se jasno videli u stavu nesvrstanih zemalja prema agresoru, kroz solidarnost arapskih zemalja, »petrolejskim ratom« itd., što je imalo za posledicu krajnju izolaciju Izraela i onih snaga koje su ga podržavale, ali koje nisu mogle da ostanu ravnodušne pred odlučnim stavom nesvrstanih zemalja, i svih onih koji su shvatili da je agresivno ponašanje Izraela ozbiljna pretnja svetском miru.

I vojna saradnja među nesvrstanim zemljama odvijala se bez političkih pritisaka, počivala je na istim temeljima, kao što je to slučaj na polju privrede, kulture, i drugim oblastima saradnje. Potpuna nacionalna ravnopravnost, bez ikakvih političkih ustupaka ili pritisaka, bitan je uslov za jačanje odbrambene sposobnosti svake zemlje i put dalje saradnje među nesvrstanimima.

Pokazalo se u izraelskom »slučaju«, da mali narod, iako je do zuba naoružan, podržavan i vojnički snabdeven od snažnog saveznika, ne može da okupira druge narode, ni tuđe teritorije, niti može da se arogantno i agresivno ponaša prema svojim susedima. To nije samo vojno, već je, pre svega, političko pitanje. Relativno je lako osvojiti neku teritoriju, ali mnogo je teže tu istu teritoriju održati. Istoriji je poznato da su veliki zavojevači, kao što su bili Napoleon Bonaparta i Adolf Hitler, osvajali velika prostranstva, ali ipak nisu mogli da porobe narode koji su se suprotstavljali njihovoj agresiji. Ne može se sedeti ni na bajonetima ni na raketama. Politika i postupci vojske su dva elementa koji su međusobno povezani i koji se isprepliću. Vojska je samo sredstvo politike, ali politika prilikom donošenja odluke o ratu mora da vodi računa o njegovom karakteru i fizionomiji borbenih dejstava. Ako se vodi pravedan, oslobodilački rat, to treba biti jasno svim narodima sveta, politika mora da jasno utvrdi ciljeve rata. Iza takvog rata, ako je on pravedan, stajaće čitavo svetsko javno mnjenje, sve progresivne snage sveta koje će mu pružiti podršku i pomoć. Takav rat po svom karakteru mora biti revolucionaran, progresivan i pravedan.

Cilj pravednog, oslobodilačkog rata ne sme biti povezan sa nacionalizmom, šovinizmom ili bilo kakvom rasnom ili drugom isključivošću. Nacionalna zaslepljenost može da sagori kao slama. Ona obično služi tuđim interesima. Ne obezbeđuje dugoročnu perspektivu, ni

egzistenciju naroda, ona je u suštini anacionalna. Bez razvijanja saradnje, bez uvažavanja nacionalnih, teritorijalnih i drugih prava svojih suseda, bez uslova za egzistenciju i slobodan razvoj ne može biti budućnosti. Nacionalna i cionistička isključivost Izraela prema palestinskom narodu, na primer, ne može da stvori druge odnose sa arapskim narodima nego da razvija mržnju svih njih i da to područje bude žarište stalnih sukoba i problema, sve dok se Izrael tako ponaša.

Ne samo bliskoistočna kriza, već i nacionalna isključivost u drugim područjima sveta (centralistička politika Pakistana izazvala je otpor naroda Bangladeša), pa i u našim unutrašnjim uslovima (slovenačka cestovna afera, nacionalistička kontrarevolucionarna euforija u Hrvatskoj, nacionalizmi drugih naroda i narodnosti, srpski hegemonizam maskiran lošim demokratizmom itd.), podučava nas da nacionalna komponenta u društvenim odnosima i organizaciji države ne znači samo pružanje mogućnosti za izražavanje kulture, jezika, nego znači sva prava nacije, uključujući i pravo sopstvene državnosti. Što se ovo pitanje više gura na začelje političkih odnosa, to se podstiču i podržavaju reakcionarne snage koje su protiv nacionalne ravnopravnosti i progresa, a ovo stvara šanse imperijalistima za razne oblike pritisaka i agresije. Kad se analizira bliskoistočna kriza, onda se može zaključiti da Palestinci i njihova država mogu biti kohezioni faktor među Arapima i Jevrejima, među žiteljima muslimanske, hrišćanske i jevrejske veroispovesti. Ukoliko se odnosi među njima ne budu tako razvijali, sadašnje stanje će stalno biti jabuka razdora na Bliskom istoku.

U toku samih borbenih dejstava uočila se prednost teritorijalne komponente. Naime, rezultati izraelskih trupa dolazili su uvek u pitanje kada su nailazili na naseljena mesta, jer su se sukobili sa narodom i njegovom rešenošću za otporom. To se pokazalo na području vrlo slabo naseljenog Sinaja, što bi se u drugim uslovima sigurno još više izrazilo.

Kriza na Bliskom istoku, je pokazala da velike sile raspolažu savremenom tehnikom, tehnologijom i vojnom moći koje su uravnotežene, i da se izvesne prednosti mogu izraziti samo privremeno, a da one nisu u većoj razlici u kvalitetu borbene tehnike.

Polazeći od principa i zahteva koje je drug Tito više puta istakao, naše društvo je u realizaciji koncepcije odbrane u svim svojim strukturama postiglo vidne rezultate. Već više puta je rečeno, a to je konstatovalo i Predsedništvo SKJ, da se rezultati u izgradnji sistema opštenarodne odbrane »mogu svrstati u najkrupnija ostvarenja našeg društvenog razvoja poslednjih godina«. Pre svega, izgradili smo teorijske i idejne osnove, postigli idejno jedinstvo u koncepciji i doktrini

opštenarodne odbrane i postavili osnove celokupnog sistema odbrane i utvrdili prava i dužnosti svih subjekata u društvu. To se postiglo zbog toga što su u sistemu opštenarodne odbrane naša radnička klasa, svi narodi i narodnosti, našli ostvarenje svojih klasnih i nacionalnih interesa, što je ona značila korak dalje u razvoju samoupravljanja i jugoslovenskog zajedništva na osnovama pune ravnopravnosti svih naroda i narodnosti.

Postignuti rezultati i pređeni put u izgradnji sistema opštenarodne odbrane, u suštini, znače proces podruštvljavanja odbrane. Poslovi narodne odbrane postali su briga i sadržaj rada svih predstavničkih i samoupravnih tela, organizacija udruženog rada, mesnih zajednica, društveno-političkih organizacija i svih drugih subjekata u našem društvu. U tome se odbrambena organizacija samoupravnog društva bitno razlikuje od svih oblika organizovanja u kojima je država dominantan činilac, gde su vojni poslovi i organizacija oružanih snaga gotovo isključivo u nadležnosti vojnih i drugih stručnih službi organa uprave. Podruštvljavanje odbrane znači i ostvarenje punog jedinstva u odbrambenim poslovima našeg društva. Jer bez jedinstvene koncepcije, doktrine i oružanih snaga nema uspešne odbrane.

Postignuti uspesi u realizaciji koncepcije opštenarodne odbrane znače i konkretan doprinos unutrašnjoj stabilnosti zemlje i međunarodnom prestižu Jugoslavije. Sva kretanja u društvu najneposrednije i vrlo brzo se odražavaju na odbrambenu sposobnost i bezbednost zemlje. S druge strane, jedinstven, koherentan i efikasan odbrambeni sistem stvara povoljne uslove za naš unutrašnji razvoj i podstiče samoupravni razvoj društva. Zbog toga je opštenarodna odbrana integralni deo našeg samoupravnog socijalističkog društva, ona odražava odlučnost i rešenost naših radnih ljudi, naroda i narodnosti Jugoslavije da svim snagama i sredstvima brane svoju slobodu, nezavisnost i suverenitet zemlje, tekovine oslobodilačkog rata i revolucije i socijalistički samoupravni sistem.

Društvena suština opštenarodne odbrane i trajan interes radničke klase je u odbrani socijalističkih samoupravnih odnosa i punog suvereniteta svih naših naroda i narodnosti. Zbog toga koncepcija opštenarodne odbrane nije samo naša trenutna potreba, već trajna orijentacija radnih ljudi i građana. Ona je konkretizacija Marksove ideje naoružanog naroda u konkretnim istorijskim uslovima našeg razvoja u savremenom svetu punom protivurečnosti i opasnosti za male, samostalne i nesvrstane zemlje. Koncepcija odbrane ujedinjuje, podstiče i afirmiše kreativne snage i napore radničke klase, svih naših naroda i narodnosti, afirmiše njihove nacionalne osobenosti i pruža optimalne mogućnosti za iskazivanje odgovornosti radničke

klase i svih naroda i narodnosti za jačanje odbrane jugoslovenske zajednice. Ona je značajan faktor u daljem razvijanju bratstva i jedinstva svih naših naroda, tog trajnog kamena temeljca snage naše samoupravne socijalističke zajednice. Odbrambena prava i obaveze proizlaze, dakle, iz vlastitih interesa naše radničke klase i svake nacije. U samoupravnoj emancipaciji svih naših naroda i narodnosti, Ustavom utvrđenih prava i dužnosti društveno-političkih zajednica od federacije do komune, u odgovornosti i obavezama svih subjekata u društvu, naša odbrana nalazi nove izvore i sadržaje, pokazuje svoju snagu i vitalnost.

To znači da koncepcija opštenarodne odbrane dalje produbljuje ravnopravnost, bratstvo i jedinstvo naših naroda u našoj samoupravnoj zajednici, potvrđuje svoju klasnu opredeljenost. Jer, samoupravljanje u suštini znači punu afirmaciju principa samoopredeljenja nacije. Ono uključuje elemenat državnosti u politički sistem, ono suverenitetu daje pravu društvenu, klasnu suštinu. U tome je pun suverenitet demokratski organizovanog društva u kome su radni ljudi — samoupravljači stvarni kreatori politike, gospodari svoje sudbine. U tom smislu nacije i narodi, radnička klasa i građani u samoupravnoj organizaciji društva, u njegovom mehanizmu, mogu potpuno da izraze sve svoje atribute ekonomskog, društvenog, kulturnog napretka, uključujući tu i pravo na odbranu zemlje.

»Jer, nemoguće je zamisliti ostvarenje samoupravnih prava našeg radnog čovjeka u oblasti ekonomskog, političko-kulturnog i društvenog života uopšte, bez ostvarivanja takvih prava u oblasti odbrane« (Tito).

Takve stavove mi smo ugradili u odredbe novog Ustava koji je dobio plebiscitarnu podršku u svim našim republikama i pokrajinama, kod svih naših naroda i narodnosti. U tome se izražava dosledno sprovođenje zadataka koje je postavilo Pismo druga Tita i Izvršnog biroa u oblasti odbrane i samozaštite našeg društva. Jer Jugoslavija je zbog svoje dosledne samostalne, nesvrstane i vanblokofske politike stalna meta imperijalističkih pritisaka. Tu činjenicu moramo imati uvek u vidu kada razmišljamo o daljem revolucionarnom putu naše socijalističke samoupravne zajednice.

Realizacijom koncepcije opštenarodne odbrane ona postaje briga celog društva, čime naša zemlja postaje neosvojiva tvrđava za svakog agresora.

Narodima Jugoslavije je jasno da su klasni interes radničke klase, nacionalna nezavisnost i suverenitet svakog naroda i narodnosti mogući samo u jedinstvenoj samoupravnoj zajednici. Njima je jasno

da jedan narod bez drugoga ne može biti bezbedan i slobodan. Bez pune slobode, nezavisnosti i jedinstva svih naroda Jugoslavije nema slobode ni za jednog od njih.

Baš zbog takvih interesa naših naroda i narodnosti, interesa radničke klase, efikasne odbrane u savremenim uslovima vrlo razvijene borbene tehnike i moderne armije, razvijamo jedinstven sistem odbrane u zemlji, koji proizilazi iz ustavnih načela i odgovornosti društveno-političkih zajednica, organizacija udruženog rada, svih subjekata našeg društva. Takav jedinstven sistem podrazumeva jedinstvenu doktrinu i strategiju i jedinstvene oružane snage. Taktika savremenog agresora teži time da blic-akcijom okupira jedan deo teritorije a posle toga počinje veoma teška međunarodna politička akcija za oslobođenje tih teritorija. Da bi se sprečila realizacija ciljeva takve taktike potreban je jedinstveni odbrambeni mehanizam čitave zemlje. Savremeni agresor, čiji bi osnovni cilj bio da brzo slomi naš odbrambeni mehanizam i uništi samoupravni sistem, može se obuzdati samo ako mu suprotstavimo dobro organizovan, efikasan i funkcionalan jedinstven sistem odbrane.

Nov Ustav otvara nove mogućnosti za dalju izgradnju takvog jedinstvenog sistema opštenarodne odbrane, jer su u njemu tačno utvrđena ustavna prava i nadležnosti svih subjekata u našem društvu od radnog čoveka do federacije.